

било като агенти на Хетерията, било като възстанници и войводи, които се отличиха въ самия Сливенъ, Гърция, Влашко и Молдавия. Не сжщиятъ духъ, обаче, е продължавалъ да вѣе въ Сливенъ и, въобщо, въ България слѣдъ епохалната тая година (1821). Българитѣ разбраха, че ако и да бѣха и тѣ християни като гърцитѣ, въпрѣки всичкитѣ си усилия за „дѣлото“, не сподѣлиха грѣцкитѣ блага, свободи и привилегии. Сѣтиха се, че сж другъ народъ, и че ако искатъ да напрѣднатъ, тѣ трѣбва да почнатъ отъ а-бе, тъй както направиха и самитѣ гърци.

Грѣцката духовна власть слѣдъ 1821 г. изгуби довѣрието и авторитета си прѣдъ турцитѣ. „Завѣрата“ съ своитѣ сетнини не е само политическо събитие. Само 4 години бѣха се изминали отъ тая революция, и се появи на свѣтъ първата българска училищна книга. Въпросътъ е за прочутия „Рибенъ букваръ“, — дѣло на Д-ръ Беронъ, а написана по инициативата и издадена отъ сливенския богаташъ *Андонъ Ивановъ*. Д-ръ Беронъ е билъ издържанъ въ Брашовъ именно отъ тоя сливенецъ, станалъ е неговъ домашенъ учителъ, и следъ това изпратенъ пакъ отъ него да слѣдва медицината. Антонъ Ивановъ е помагалъ парично на хетериститѣ и на прѣселенитѣ въ Влашко сливенци. Той е първиятъ българинъ, съ иждивяването на когото се напечатватъ редица отъ най-първитѣ български книги. Така, въ Венелинъ срѣщаме: Букваръ Петромъ Беровичемъ, изданномъ въ Брашовъ въ 1824 г., на *иждивеніи Брашовскаго купца Антонія Иоанновича*. (О зародишѣ нов. Бол. лит., стр. 5). *Антонъ Ивановъ* е издалъ и друга българска книга: Священное цвѣтособраніе, преводилъ Анаст. Стояновичъ (1825 г.), на иждивеніи Брашовскаго же негоціанта *Антонія Иоанновича* (ib. Ср. за сжщия и въ Древ. и нын. Болг. стр. 16. Въ прѣвода на Кифаловъ името му е *Антонъ Иоснновъ*, стр. 6 и 7. Ср. въ Българ. Книгописъ, Мсб., Т. IX, стр. 23, *Антонъова Иоаннсвича*). *Антонъ Ивановъ* е помагалъ и на Д-ръ Селимински да довърши медицината въ Италия. Още прѣди това, по съвѣта на него и на други българи въ Брашовъ, Д-ръ Селимински трѣбвало да замине за Сливенъ и отъ тамъ да започне, по примѣра на гърцитѣ, възраждането и политическото просвѣтяване на българитѣ. (Антонъ Ивановъ умрѣлъ кждѣ 1850 г. Между сливенци той е познатъ съ името Антонъ Камбуруолу или просто *Дядо Андонъ*. Сестра му Люба умрѣла въ Сливенъ. Дъщеря му, женена за сливенеца Георги Думовичъ, е умрѣла въ Виена, дѣто мжжътъ ѝ е билъ банкеръ, а единъ отъ синоветѣ му, както ни съобщи професоръ Казасисъ, слѣдъ като свършилъ артилерийска академия въ Мюнхенъ, заминалъ съ князь Отонъ въ Атина, влиза въ свитата му и оставя днесъ живи двама синове въ Атина: едина запасенъ генералъ, а другия полковникъ отъ кавалерията — *Андониадисъ*).